

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. prosince 2020 o **odvolání** obžalovaného:

P. P., narozen XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, adresa pro účely doručování XXXX, XXXX,

proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, č. j. 12 T 65/2020-109,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P. P. uznán vinným zvláště závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odstavec 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinem výtržnictví dle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že

dne 30. 8. 2019 v době kolem 22:00 hodin v Brně na Nádražní u OC Letmo fyzicky napadl poškozeného L. G., narozeného XXXX, který se zastal ženy, již právě obžalovaný obtěžoval, tím způsobem, že v době, kdy se poškozený nacházel těsně nad třemi schody vedoucími z ulice Nádražní do prostoru podesty pod OC Letmo, jej udeřil pěstí do obličeje, v důsledku čehož poškozený upadl zády na schody a hlavou na chodník pod schody a zůstal bezvládně ležet; následně k němu přistoupila svědkyně události, která mu poskytovala první pomoc, avšak obžalovaný i přesto opět přistoupil k poškozenému a kopl jej nohou do oblasti horní poloviny těla, poté od něj pooděšel a v průběhu počínající potyčky s dalšími osobami jej znovu kopl nohou do horní části těla, pravděpodobně do hlavy, následkem čehož poškozený utrpěl otřes mozku, byla mu způsobena tržně zhmožděná krvácející rána v týle hlavy, krevní podlitiny pravé poloviny hrudníku a krevní podlitiny pravého stehna;

tato zranění lze hodnotit jako lehká, avšak s ohledem na způsob provedení jednotlivých útoků, jejich intenzitu a směřování na oblast hlavy mohlo dojít ke vzniku závažnějších nitrolebních poranění, jako jsou zlomeniny lebky, krvácení mezi obaly mozkové a zhmoždění mozku, což jsou život ohrožující poranění, která poškozené v běžném způsobu života omezují obvykle na dobu

delší než 6 týdnů, navíc při těchto poraněních může dojít k trvalým následkům, jako jsou obrny končetin, změny chování či pouhazová epilepsie, k nimž jen shodou okolností nedošlo.

Za tyto trestné činy byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

2. Proti tomuto rozsudku si obžalovaný podal v zákonné lhůtě odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Odvolání obžalovaného směřovalo do výroku o vině i do výroku o trestu a obžalovaný namítá, že v řízení nebylo prokázáno, zda se stal skutek, pro který je obžalovaný uznán vinným a především, zda se jej dopustil obžalovaný. Identifikace obžalovaného je opřena o kamerový záznam, následně ztotožnění obžalovaného ze strany příslušníků Policie ČR a svědectví paní J. Ř.. Z kamerového záznamu však není patrné, kdo jsou osoby na něm zachycené, vzhledem k jeho nedostatečné kvalitě. Při následném ztotožnění obžalovaného Policií ČR na obžalovaném nebyly zjištěny žádné známky napadení, ačkoliv útočník na kamerovém záznamu je následně rovněž napaden skupinou osob. Svědeckou výpověď J. Ř. obžalovaný považuje za nevěrohodnou a ve věci identifikace obžalovaného z ní není možné vycházet. Svědkyně byla vyslechnuta až u hlavního líčení, kde obžalovaného ztotožnila, mělo však být užito rekognice ve smyslu § 104b trestního řádu. Obžalovaný byl daného dne účasten jiného incidentu na jiném místě před OC Letmo, a proto bylo navrženo obhajobou soudu I. stupně, aby si vyžádal delší kamerový záznam, který by zachytil ztotožnění obžalovaného ze strany Policie ČR a incident, kterého se obžalovaný zúčastnil. Tento návrh na doplnění dokazování nebyl proveden a z odůvodnění rozsudku není patrné, proč se soud tímto návrhem nezabýval. Stejně tak se nezabýval návrhem na provedení rekognice s poškozeným, která také nebyla provedena a opomenutí těchto důkazních prostředků zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku, pro kterou by měl být rozsudek zrušen. I v případě prokázání tohoto jednání obžalovaného však nelze souhlasit s právní kvalifikací uvedenou v rozsudku. V případě části jednání spočívajícího v úderu do obličeje poškozeného má obžalovaný za to, že útočník jednal v intencích nutné obrany, neboť poškozený útočníka napadl a nadále se k němu přibližoval, v tu chvíli útočník uštědřil poškozenému ránu do obličeje, šlo tedy o jednání zcela přiměřené způsobu útoku. Následně skutečně došlo k vybočení z mezí nutné obrany, když útočník nakopl poškozeného do oblasti pasu, kdy z kamerového záznamu jednoznačně vyplývá, že tento kop nebyl veden do oblasti hlavy. Druhý kop není ze záznamu patrný. Závěr o úderu do oblasti hlavy soud učinil na základě výpovědi svědkyně J. Ř., kterou však obžalovaný považuje za nevěrohodnou, neboť byla vnitřně rozporná a je také v rozporu s kamerovým záznamem. Znalecký posudek a výpověď poškozeného kopání do obličeje vyvracejí. Jediným důkazním prostředkem je tak kamerový záznam, který si soud vyhodnocuje spekulativně a obžalovaný je přesvědčen, že skutek zachycený na kamerovém záznamu není možné právně kvalifikovat jako pokus trestného činu těžkého ublížení na zdraví v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu projednání.
3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaného odvolání dle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.
4. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku, nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
5. Soud I. stupně provedl dokazování v rozsahu stanoveném v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Soud I. stupně své skutkové i právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě

zdůvodnil a ve svém rozhodnutí provedené důkazy hodnotil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu I. stupně hodnotit důkazy, které provedl a odvolacímu soudu do volného hodnocení důkazů soudem I. stupně nepřísluší zasahovat, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. To však odvolací soud nezjistil.

6. Obžalovaný je z trestné činnosti usvědčován provedenými důkazy, a to zejména kamerovým záznamem zachycujícím průběh incidentu, výpovědí svědkyně J. Ř., listinnými důkazy a znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Soud I. stupně vychází jako z podstatného důkazu zejména z kamerového záznamu, který zachycuje celý incident a vypořádává se s obhajobou obžalovaného, že na kamerovém záznamu není on. Pokud se týká kopání do horní poloviny těla ležícího poškozeného, kdy z kamerového záznamu není jasně patrné, zda kopy směřují do hlavy či do hrudníku, soud I. stupně vycházel z výpovědi svědkyně J. Ř., která opakovaně vypověděla, že viděla útočníka kopat do hlavy ležícího poškozeného. Soud I. stupně veškeré provedené důkazy řádně hodnotil a dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku a vypořádal se i s obhajobou obžalovaného, že na kamerovém záznamu není on a že se ten den účastnil jiného incidentu, který se odehrál kousek vedle. V této souvislosti Krajský soud v Brně znovu připomíná jednu z nejdůležitějších zásad českého trestního řízení, kterou je zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, dle které orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Pokud hodnocení důkazů soudem I. stupně splňuje tyto požadavky, a pokud jsou závěry soudu I. stupně v souladu s provedeným dokazováním a v souladu se zásadami formální logiky, tak krajský soud ani není oprávněn provedené důkazy hodnotit jiným způsobem, resp. soudem I. stupně nařídit, aby provedené důkazy jinak hodnotil. Odvolací soud se však ztotožnil s hodnocením důkazů soudem I. stupně a k odvolacím námitkám obžalovaného dodává následující. Odvolací taktéž shlédl kamerový záznam, který zachycuje průběh incidentu, neboť se jedná o podstatný důkaz. Na tomto záznamu je skutečně zachycen celý průběh od samého počátku incidentu, který popisuje soud I. stupně v rámci odůvodnění svého rozsudku. Ani odvolací soud neshledal důvodnou obhajobu obžalovaného, že na kamerovém záznamu není on a že se jedná o jiný incident. I sám obžalovaný u hlavního líčení popisuje incident tak, jak je zachycen na kamerovém záznamu, kdy uvádí, že za ním poškozený přišel, napadl ho, obžalovaný odcházel, poškozený ho však následoval a chtěl mu dát znova ránu, obžalovaný mu tedy dal ránu do obličeje a dvakrát ho kopl do poloviny těla k pasu. Tento průběh skutkového děje je zachycen na kamerovém záznamu, z něhož je patrné, že poškozený si skutečně vzájemný konflikt začal tím, že strčil do obžalovaného a následoval ho po schodech nahoru, kdy obžalovaný ho poté silně udeřil pěstí do obličeje tak, že poškozený upadl na záda na schody a udeřil se hlavou o zem. Poté do něj obžalovaný opakovaně kopl a následně byl obžalovaný napaden jinými lidmi. Obžalovaný popírá, že by kopal ležícího poškozeného a tvrdí, že poškozený nebyl na zemi, toto jeho tvrzení je však zcela jednoznačně vyvráceno kamerovým záznamem i výpovědí svědkyně J. Ř. Obžalovaný poté z místa činu utekl a následně byl zajištěn přivolanou policejní hlídkou. Z pořízené fotografie je patrné, že obžalovaný i poškozený mají stejné oblečení jako aktéři incidentu, zachycení na kamerovém záznamu. Vzhledem k tomu, jakým způsobem popisuje incident sám obžalovaný a dále též svědkyně J. Ř. (když poškozený sám si na nic nepamatuje), je nepochybné, že na kamerovém záznamu je zachyceno jednání obžalovaného, které je předmětem tohoto trestního řízení. Vyžádání si delšího kamerového záznamu v této věci by bylo zcela nadbytečné. Pokud obhajoba namítá, že se soud I. stupně v napadeném rozsudku nevypořádal s tímto důkazním návrhem na vyžádání si delšího kamerového záznamu, tak z protokolů o hlavních líčeních vyplývá, že obhajoba na konci hlavního líčení konaného dne 10. 8. 2020 navrhovala vyslechnout poškozeného a souhlasila s přehráním kamerových záznamů, případně navrhla, zda si nevyžádat delší kamerový záznam, před incidentem a po něm. Kamerový záznam byl proveden jako důkaz u hlavního líčení konaného dne 30. 9. 2020, kdy po skončení dokazování byly strany dotázány a neucínily žádné další návrhy na doplnění

dokazování. Za této situace soud I. stupně ani nebyl povinen se vypořádat s tímto důkazním návrhem, neboť po přehrání kamerového záznamu a po skončení dokazování obhajoba již neučinila vůči soudu I. stupně žádné další návrhy na doplnění dokazování. Na okraj krajský soud dodává, že obžalovaný na jedné straně tvrdí, že na kamerovém záznamu není on, na druhé straně se však v podaném odvolání na tento kamerový záznam odvolává s cílem zpochybnit věrohodnost výpovědi svědkyně Ř.. Pokud se týká navrhované rekognice s poškozeným, tak v přípravném řízení nebyl důvod k provádění rekognice, neboť obžalovaný byl jako pachatel ztotožněn ihned po spáchání incidentu. Poškozený L.G. následně u hlavního líčení uvedl, že si celou situaci vůbec nepamatuje, muže by nebyl schopen popsat ani poznat. Za této situace provedení rekognice zcela ztrácelo smysl. Co se týká námitek obžalovaného ohledně věrohodnosti výpovědi svědkyně J. Ř., svědkyně u hlavního líčení popsal, co viděla, současně však uvedla, že z obžalovaného i z přítomné veřejnosti má obavy, čímž se dají vysvětlit určité vnitřní rozpory v její výpovědi. Svědkyně však několikrát zopakovala, že viděla, jak obžalovaný kopl ležícího poškozeného nohou do hlavy. Poškozený L.G. se po incidentu nenechal ošetřit, své zdravotní potíže po incidentu stručně popsal ve své výpovědi u hlavního líčení. Ohledně možných následků takového napadení poškozeného jsou podstatné závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, v němž znalec MUDr. Milan Votava popisuje, k jakým možným následkům na zdraví poškozeného mohlo v důsledku jednání obžalovaného dojít, přičemž zejména v důsledku pádu na týl hlavy mohlo dojít ke vzniku závažnějších, až život ohrožujících poranění, kdy poškození často bývají výrazně omezeni v obvyklém způsobu života po dobu delší než 6 týdnů, může dojít i k trvalým následkům. Pokud se týká námitek obžalovaného, že jednal v intencích nutné obrany, s těmito námitkami se již vypořádal soud I. stupně v rámci odůvodnění napadeného rozsudku, kde uvádí, že poškozený do obžalovaného pouze strčil, na což obžalovaný reagoval silným úderem do oblasti hlavy ve chvíli, kdy nebyl poškozeným přímo ohrožen, a pokud se vůbec jednalo o obranu, byla zcela zjevně nepřiměřená hrozcímu nebezpečí ze strany poškozeného, který v daném okamžiku v útoku nepokračoval. S tímto závěrem se odvolací soud zcela ztotožnil a dodává, že z kamerového záznamu je patrné, že poškozený si sice konflikt s obžalovaným začal, když do něj strčil a šel za ním, již ho však fyzicky nenapadal a obžalovaný reagoval velmi silným úderem pěstí do hlavy poškozeného, v důsledku kterého poškozený upadl dozadu na zem ze schodů a udeřil se hlavou o chodník, poté upadl do bezvědomí. Jednání obžalovaného spočívající v prvním úderu pěstí do hlavy poškozeného v žádném případě nebylo jednání přiměřené způsobu útoku ze strany poškozeného. Obžalovaný poté do ležícího poškozeného opakovaně kopal, kdy i obhajoba připouští, že tímto došlo k vybočení z mezí nutné obrany.

7. Krajský soud tedy shrnuje, že soud I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, provedené důkazy řádně zhodnotil a učinil správná skutková zjištění i odpovídající závěry právní, když jednání obžalovaného kvalifikoval jako zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a současně jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. U obžalovaného se v žádném případě nejednalo o nutnou obranu ve smyslu § 29 trestního zákoníku. Výrok o vině byl proto potvrzen jako správný.
8. Krajský soud přezkoumal i výrok o trestu uloženém obžalovanému a zjistil, že soud I. stupně při ukládání trestu přihlédl ke všem zákonným hlediskům rozhodným pro stanovení druhu a výměry trestu uvedeným v § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, jakož i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a správně ukládal obžalovanému trest úhrnný podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný byl ohrožen zákonnou trestní sazbou dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku v rozmezí 3 – 10 let trestu odnětí svobody. Velmi výraznou přitěžující okolností ve smyslu ustanovení § 42 písm. p) trestního zákoníku je skutečnost, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán, v rejstříku trestů má celkem 18 záznamů za různorodou trestnou činnost, byl i opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody. Na druhé straně soud přihlédl jako k polehčující okolnosti i k tomu, že vzájemný konflikt započal poškozený, obžalovaný však

reagoval naprosto nepřiměřeným a neadekvátním způsobem, kdy svým jednáním mohl poškozenému způsobit velmi závažná zranění s trvalými následky, k jejichž vzniku nedošlo pouze šťastnou náhodou. Vzhledem k osobě obžalovaného a jeho trestní minulosti zde nepřipadalo v úvahu ukládání jiného, než nepodmíněného trestu odnětí svobody, a pokud byl obžalovanému tento trest uložen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, v trvání tří let, nelze tento trest považovat za trest nepřiměřeně přísný, ale jedná se o trest odpovídající charakteru trestné činnosti, jejím následkům i osobě obžalovaného. Obžalovaný byl správně zařazen pro výkon trestu za splnění zákonných podmínek dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.

9. Vzhledem ke shora uvedenému bylo odvolání obžalovaného zamítnuto podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 16. 12. 2020

JUDr. Monika Staniczková v. r.
předsedkyně senátu